

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

SKÚŠKA
NEVINY

Agatha
Christie[®]

SKÚŠKA
NEVINY

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 482. publikáciu v elektronickej
podobe.

Zodpovedná redaktorka Perla Bartalošová

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *Ordeal by Innocence*
preložila Lenka Cinková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii sú použité citáty zo Svätého písma
(Biblia, Tranoscus 2015).

Ordeal by Innocence Copyright © 1958 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Skúška neviný* © 2025 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2025

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-575-0121-3

*Billymu Collinsovi
s láskou a vdakou*

Ak som aj v práve,
vlastné ústa ma obvinia...
... ľakám sa všetkých svojich bolestí,
viem, že ma ich nezbavíš.

KNIHA JÓB

1

Keď prišiel k prievozu, už sa stmievalo.

Mohol tam byť oveľa skôr. Pravda však bola, že to odkladal tak dlho, ako sa len dalo.

Najprv obedoval s priateľmi v Redquay, viedli ľahký nezáväzný rozhovor, vymieňali si klebety o spoločných známych – to všetko robil, aby sa vyhol tomu, čo musel urobiť. Priatelia mu navrhli, aby ostal na olovrant, a on súhlasil. No napokon nadišiel čas, keď pochopil, že už to nemôže dlhšie odkladať.

Auto, ktoré si objednal, ho čakalo. Rozlúčil sa a odviezol sa jedenásť kilometrov po preplnenej pobrežnej ceste a potom do vnútrozemia po lesnej ceste, ktorá sa končila pri malom kamennom prístavisku na rieke.

Jeho vodič energicky zazvonil na veľký zvon, aby z opačného brehu privolal prievozníka.

„Nechcete, aby som tu na vás počkal?“

„Nie,“ odvetil Arthur Calgary. „Na druhej strane po mňa o hodinu príde auto a odvezie ma do Drymouthu.“

Vodič si od neho vzal cestovné a obslužné. V šere sa zahľadel na druhú stranu rieky. „Prievoz už ide, pane.“

Príjemným hlasom sa rozlúčil, otočil auto a vyrazil

do kopca. Arthur Calgary ostal na nábreží sám. Sám so svojimi myšlienkami a obavami z toho, čo ho čaká. Aká divoká scenéria, pomyslel si. Človeku by sa mohlo zdať, že sa ocitol pri nejakom škótskom jazere, ďaleko od všetkého. A pritom len o pár kilometrov ďalej boli hotely, obchody, kokteillové bary a davy ľudí v Redquay. Uvažoval, tak ako už neraz, o zvláštnych kontrastoch anglickej krajiny.

Začul jemné špliechanie vesiel, prievoz sa priblížil k prístavisku. Arthur Calgary zišiel po naklonenej plošine a nastúpil do člna, zatiaľ čo ho prievozník pridržal hákom. Starec v Calgarym vyvolal podivný dojem, že on a jeho čln k sebe neodmysliteľne a neoddeliteľne patria.

Keď vyrazili, od mora sa zdvihol studený vietor.

„Dnes večer je chladno,“ utrúsil prievozník.

Calgary prisvedčil a dodal, že odvčera sa ochladilo.

Všímal si – alebo si to aspoň myslel – potláčanú zvedavosť v prievozníkových očiach. V tých končinách bol cudzinec. Prišiel po skončení turistickej sezóny. Ba čo viac, prechádzal cez rieku v nezvyčajnom čase – príliš neskoro na olovrant v kaviarni pri móle. Nemal nijakú batožinu, takže sa zjavne nemienil zdržať. (Prečo, uvažoval Calgary, prečo sem prišiel tak neskoro? Bolo to naozaj preto, lebo tú chvíľu podvedome odkladal? Nechával si to, čo musel urobiť, na najneskorší možný čas?) Prekračuje Rubikon... Rieka... rieka... V mysli sa vrátil k inej rieke – k Temži.

Neprítomne sa na ňu zahľadel (naozaj to bolo len včera?), potom otočil hlavu a opäť pozrel na muža na opačnej strane stola. V jeho zamyslených očiach sa

skrývalo čosi, čomu nerozumel. Obozretnosť, akási nevyjadrená myšlienka...

Zrejme ich učia, aby za žiadnych okolností nedávali najavo, čo si myslia, napadlo mu.

Celá tá záležitosť je strašná, keď sa nad tým človek zamyslí. Musí urobiť, čo treba, a potom zabudnúť!

Zamračil sa, keď si spomenul na včerajší rozhovor. Prijemný tichý hlas sa ho opatrne opýtal: „Ste definitívne rozhodnutý, že to chcete urobiť?“

Rozhorčene odvetil: „Mám podľa vás na výber? Iste to chápete... Verím, že so mnou súhlasíte. Nedá sa tomu vyhnúť.“

Nerozumel pohľadu tých neprístupných sivých očí a odpoveď jeho spoločníka ho mierne zmiatla: „Nad tou záležitosťou sa treba dôkladne zamyslieť. Zvážiť ju zo všetkých uhlov.“

„Z hľadiska spravodlivosti existuje len jeden uhol pohľadu.“ Prehovoril prudko, na okamih si pomyslel, že ide o hanebný návrh, aby celú vec ututlal.

„V istom zmysle máte pravdu. No je v tom niečo viac, viete? Viac ako len... spravodlivosť.“

„Nesúhlasím. Musíme brať ohľad na rodinu.“

Jeho spoločník rýchlo odvetil: „Áno, samozrejme. Presne na nich som myslel.“

Calgary to považoval za nezmysel. Vedť ak myslel na rodinu...

No jeho spoločník nezmeneným tónom pokračoval: „Doktor Calgary, je to len na vás. Urobte, čo cítite, že musíte urobiť.“

Čln narazil na plytčinu. Prekročil Rubikon.

„Budú to štyri pence, pane, alebo chcete aj odvoz naspäť?“ opýtal sa prievozník tichým hlasom so zápa-doanglickým prízvukom.

„Nie,“ odvetil Calgary. „Naspäť sa už nevrátim.“ (Ako osudovo to znelo!)

Keď zaplatil, opýtal sa: „Poznáte dom s názvom Slnečná vyhliadka?“

Prievozník okamžite prestal skrývať zvedavosť. V očiach mu vzbĺkol živý záujem.

„Pravdaže. Stojí tam hore po vašej pravici – vidieť ho pomedzi stromy. Pôjdete do kopca, potom doprava a po novej ceste cez radovú zástavbu. Je to posledný dom, na samom konci.“

„Ďakujem.“

„Povedali ste Slnečná vyhliadka? Dom, kde pani Argylová...“

„Áno, áno,“ prerušil ho Calgary. Nemal chuť zachádzať do podrobností. „Slnečná vyhliadka.“

Prievozníkovu pery zvlínil zvláštny úsmev. Zrazu vyzeral ako úlisný faun.

„To ona ho tak nazvala – počas vojny. Bol to nový dom, nedávno postavený, ešte nemal meno. No pozemok, na ktorom stál – ten lesný výbežok –, sa volal Zmijina vyhliadka. Jej sa to nepáčilo – nehodilo sa jej to ako názov pre dom. Nazvala ho Slnečná vyhliadka. Ale my ho stále voláme Zmijina vyhliadka.“

Calgary mu poďakoval, zaželel pekný večer a vybral sa do kopca. Všetci boli očividne doma, no jemu sa zdalo, že z okien vyzerajú neviditeľné oči, sledujú ho a vediac, kam kráča, si navzájom hovoria: „Ide k Zmijinej vyhliadke...“

Zmijina vyhládka. Ako strašidelne priliehavo musel ten názov znieť...

Ostrejší než hadí zub...

Rýchlo tú myšlienku zarazil. Musí sa vzchopiť a dobre si premyslieť, čo povie...

Prišiel na koniec peknej novej cesty s krásnymi nedávno postavenými domami po oboch stranách. Každý mal malú predzáhradku so skalničkami, s chryzantémami, ružami, so šalviou či s muškátmi podľa osobného vkusu majiteľa.

Na konci cesty bola brána, na ktorej gotickým písmom stálo: Slnečná vyhládka. Calgary ju otvoril, prešiel cez ňu a vykročil po krátkej príjazdovej ceste. Pred sebou mal kvalitne postavený, ničím nezaujímavý moderný dom so sedlovou strechou a s verandou. Mohol by stáť na ktoromkoľvek slušnom predmestí alebo sídlisku. Calgarymu sa videl nehodný svojho výhľadu. Ten bol skutočne veľkolepý. Rieka sa prudko stáčala, takmer sa vracala naspäť. Oproti sa dvíhali zalesnené kopce, vyššie po prúde sa črtal ďalší ohyb rieky s lúkami a ovocnými sadmi v diaľke.

Calgary si krátko premeral celý tok rieky. Na tomto mieste by mal stáť zámok, pomyslel si, neskutočný, absurdný, rozprávkový zámok ako z perníka alebo z cukrovej polevy! Namiesto toho sa tu prejavil dobrý vkus, striedmosť, množstvo peňazí a absolútny nedostatok predstavivosti.

Samozrejme, Argylovcom to nemohol vyčítať. Oni ten dom nepostavili, kúpili si ho. No napriek tomu si

ho – obaja alebo jeden z nich (možno pani Argylová?) – vybrali...

Povedal si, že už to naozaj nemôže dlhšie odkladať, a stlačil elektrický zvonček pri dverách.

Stál a čakal. Po dlhom čakaní zazvonil ešte raz.

Znútra nepočul žiadne kroky, no dvere sa bez varovania náhle otvorili.

Od prekvapenia o krok ustúpil. Jeho už aj tak predráždenej predstavivosti sa zdalo, že sa mu do cesty postavila sama Tragédia. Bola to mladá tvár – veď práve v dojemnej mladosti spočíva podstata tragédie. Tragická maska, pomyslel si, by mala byť vždy maska mladosti... Bezmocná, predurčená na blížiaci sa zánik... z budúcnosti...

Spamätal sa a v snahe nájsť logické vysvetlenie si povedal: Írsky typ. Tmavý tieň okolo sýtomodrých očí, čierne vlasy, smutne krásny tvar lebky a lícnych kostí...

Stála tam dievčina, mladá, obozretná a nepriateľská.

„Čo chcete?“

„Je pán Argyle doma?“ opýtal sa priamo.

„Áno, ale neprijíma návštevy. Teda ľudí, ktorých nepozná. Vás nepozná, však?“

„Nie, ale...“

Už-už zatvárala dvere. „V takom prípade mu radšej napíšte.“

„Prepáčte, ale potrebujem sa s ním stretnúť. Ste... slečna Argylová?“

Neochotne prisvedčila. „Áno, som Hester Argylová. Ale môj otec neprijíma návštevy – bez ohlásenia. Radšej mu napíšte.“

„Meral som dlhú cestu...“

Dievčinu to neobmäkčilo. „To hovoria všetci. Myslela som si, že už sa to skončilo.“ Vyčítavým tónom dodala: „Zrejme ste reportér...“

„Nie, nič také.“

Vrhla naňho podozrievavý pohľad, akoby mu neverila. „Tak čo teda chcete?“

Za dievčinou, trochu ďalej vo vstupnej hale, zbadal ďalšiu tvár. Všednú, nepeknú. Keby ju chcel opísať, prirovnal by ju k lievancu, bola to tvár ženy v strednom veku s kučeravými sivožltými vlasmi prilepenými k hlave. Postávala tam a čakala ako ostrážitý drak.

„Ide o vášho brata, slečna Argylová.“

Hester Argylová sa prudko nadýchla. Neveriacky sa spýtala: „O Michaela?“

„Nie, o vášho brata Jacka.“

„Vedela som to!“ vybuchla. „Vedela som, že ste prišli kvôli nemu! Prečo nám nedáte pokoj? Skončilo sa to, je po všetkom. Načo sa k tomu ustavične vracáť?“

„Nikdy sa nedá povedať, že sa niečo naozaj skončilo.“

„Toto áno! Jacko je mŕtvy. Prečo mu nedáte pokoj? Je po všetkom. Ak nie ste novinár, potom ste pravdepodobne lekár, psychológ alebo niečo podobné. Prosím, odíďte. Môj otec je zaneprázdnený, nemôžem ho rušiť.“

Znova sa chystala zavrieť dvere. Calgary chvatne urobil niečo, čo mal urobiť hneď na začiatku – vytiahol z vrečka list a podal jej ho.

„Mám tu list od pána Marshalla.“

Zarazilo ju to. Pochybovačne vzala do rúk obálku.

„Od pána Marshalla z Londýna?“ opýtala sa neisto.

Odzrazu sa k nej pridala žena v stredných rokoch, ktorá sa skrývala vzadu v hale. Uprela na Calgaryho podozrievavý pohľad, pri ktorom mu prišli na myseľ cudzokrajné kláštory. Pravdaže, mohla by to byť tvár mníšky! Priam si pýtala čistý biely čepiec, či ako sa to volá, pevne lemujúci tvár, čierny habit a závoj. Nebola to tvár kontemplatívnej mníšky, ale laickej sestry, ktorá podozrievavo vyzrie cez malý otvor na masívnych dverách, neochotne vás pustí dnu a odvedie do návštevnnej miestnosti alebo k matke predstavenej.

„Posiela vás pán Marshall?“ opýtala sa.

Znelo to takmer ako obvinenie.

Hester hľadela na obálku, ktorú držala v ruke. Vtom sa bez slova otočila a vybehla po schodoch.

Calgary ostal stáť na prahu a čelil obviňujúcemu a podozrievavému pohľadu dračej laickej sestry.

Chcel niečo povedať, nič mu však neprichádzalo na um. Preto radšej prezieravo mlčal.

Zakrátko k nim doľahol Hesterin odmeraný hlas. „Otec hovorí, že má prísť hore.“

Dozorkyňa mu neochotne ustúpila z cesty. Jej nedôverčivý výraz sa nezmenil. Obišiel ju, zložil si klobúk na stoličku a vykročil po schodoch k Hester, ktorá naňho čakala.

Vnútro domu naňho pôsobilo čistým, až sterilným dojmom. Napadlo mu, že vyzerá trochu ako drahý opatrovateľský ústav.

Hester ho viedla chodbou a tromi schodmi nadol.

Potom otvorila dvere a naznačila mu, aby vošiel dnu. Nasledovala ho do miestnosti a zavrela za sebou.

Bola to knižnica. Calgary s potešením zdvihol hlavu. Atmosféra tam bola iná ako v ostatných častiach domu. Toto bola miestnosť, kde človek žil, pracoval aj odpočíval. Steny obložené knihami, ošúchané, ale pohodlné veľké kreslá. Na písacom stole v príjemnom neporiadku ležali papiere, na stolíkoch sa povalovali knihy. Calgary na okamih zazrel, ako z dverí na opačnom konci miestnosti vychádza celkom príťažlivá mladá žena. Hneď nato jeho pozornosť upútal muž, ktorý vstal a vítal ho s otvoreným listom v ruke.

Leo Argyle sa Calgarymu na prvý pohľad zdal rozriedený, ba až priehľadný, takmer akoby tam ani nebol. Pôsobil ako príznak. Keď prehovoril, jeho hlas znel príjemne, hoci mu chýbala zvučnosť.

„Vy ste doktor Calgary?“ opýtal sa. „Nech sa páči, sadnite si.“

Calgary si sadol a prijal cigaretu. Jeho hostiteľ sa usadil oproti nemu. Všetko sa dialo bez náhlenia, akoby sa ocitli vo svete, kde čas znamená veľmi málo. Keď Leo Argyle rozprával, na perách mu pohrával slabý úsmev a bezkrvným prstom zľahka klopkal po liste.

„Pán Marshall píše, že nám chcete povedať niečo dôležité, no bližšie nešpecifikuje, o čo ide.“ Usmial sa o čosi výraznejšie a dodal: „Právnicki si vždy dajú záležať, aby sa nevyjadrili príliš jasne, nemám pravdu?“

Calgaryho mierne prekvapilo, keď si uvedomil, že muž, ktorý sa s ním zhovára, je šťastný. Nie nadšene,

radostne šťastný, ako je pri šťastí bežné, ale vlastným utiahnutým, no uspokojivým spôsobom. Tohto človeka sa vonkajší svet nedotýkal a vyhovovalo mu to tak. Netušil prečo, ale prekvapovalo ho to.

„Ďakujem, že ste ma prijali,“ mechanicky začal Calgary. „Usúdil som, že bude lepšie, ak prídem osobne, než keby som vám mal písať.“ Krátko sa odmlčal a v náhlom rozrušení dodal: „Je to ťažké, veľmi ťažké...“

„Neponáhľajte sa.“

Leo Argyle bol stále zdvorilý a zdržanlivý. Predklonil sa, očividne sa mu snažil pomôcť.

„Na základe listu od Marshalla predpokladám, že predmetom vašej návštevy je môj nešťastný syn Jacko – tak sme ho volali u nás v rodine, v skutočnosti sa volal Jack.“

Všetky Calgaryho starostlivo pripravené slová a vety sa vytratili. Sedel pred Leom Argylom a čelil hrozivej realite toho, čo sa mu chystal povedať.

Opäť len zajachtal: „Je to veľmi ťažké...“

Po krátkej odmlke Leo opatrne povedal: „Ak vám to pomôže, uvedomujeme si, že Jacko nebol... úplne normálna osobnosť. Nič, čo nám poviete, nás pravdepodobne neprekvapí. Hoci to bola strašná tragédia, od začiatku som presvedčený, že Jacko nebol plne zodpovedný za svoje činy.“

„Samozrejme, že nebol,“ ozvala sa Hester a Calgary sa strhol. Celkom na ňu zabudol. Sedela na operadle kresla hneď za jeho ľavým plecom. Keď otočil hlavu, dychtivo sa k nemu naklonila.

„Jacko bol odjakživa hrozný,“ vyhlásila dôverne.

„Bol taký už ako malý chlapec, vždy keď stratil nervy. Schytil, čo mu prišlo pod ruku, a vrhol sa na vás.“

„Hester, drahá.“ Argylov hlas znel utrápene.

Ruka jej vyplašene vyletela k perám. Začervenala sa a prehovorila s náhlou mladistvou rozpačitosťou: „Mrzí ma to. Nechcela som... zabudla som... Nemala som to povedať, najmä teraz, keď Jack... keď už je...“

„Po všetkom,“ doplnil Leo Argyle. „To všetko je už minulosť. Snažím sa – snažíme sa – vnímať toho chlapca ako postihnutého človeka. Ako nepodarok prírody. To je asi najvýstižnejší výraz.“ Pozrel na Calgaryho. „Súhlasíte?“

„Nie,“ odvetil Calgary.

Na okamih zavládlo ticho. Rázna odmietavá odpoveď oboch poslucháčov zarazila. Znala prudko, takmer výbušne. Calgary sa ju pokúsil zmierniť a rozpačito dodal: „Prepáčte. Zatiaľ mi nemôžete rozumieť.“

„Aha!“ Leo Argyle sa zdanlivo zamyslel. Otočil sa k dcére: „Hester, asi bude lepšie, ak nás necháš...“

„Nikam nejdem! Musím to počuť – chcem vedieť, o čo ide.“

„Možno to bude nepríjemné...“

Hester netrpezlivo vykrikla: „Nie je jedno, akých ďalších strašných vecí sa Jacko dopustil? Už je to za nami.“

Calgary rýchlo odvetil: „Prosím, verte mi, nejde o nič, čo váš brat urobil. Práve naopak.“

„Nerozumiem...“

Dvere na opačnom konci miestnosti sa otvorili a dnu

vošla mladá žena, ktorú Calgary zazrel pred chvíľou. Mala na sebe kabát a v ruke malú aktovku.

Obrátila sa k Argylovi. „Odchádzam. Ak ešte niečo potrebuješ...“

Argyle krátko zaváhal (je to váhavý muž, pomyslel si Calgary), potom jej položil ruku na predlaktie a potiahol ju k sebe.

„Sadni si, Gwenda,“ povedal. „Toto je, ehm, doktor Calgary. Toto je slečna Vaughanová, moja...“ Opäť sa odmlčal, akoby pochyboval. „Moja dlhoročná sekretárka.“ Dodal: „Doktor Calgary nám prišiel povedať – alebo sa nás opýtať – niečo o Jackovi...“

„Prišiel som vám niečo povedať,“ prerušil ho Calgary. „A hoci si to neuvedomujete, každou minútou mi to sťažujete.“

Všetci naňho prekvapene pozreli, no v očiach Gwendy Vaughanovej sa blyslo čosi ako pochopenie. Akoby sa medzi nimi na okamih vytvorilo spojenectvo, akoby mu hovorila: „Viem, s Argylovcami je to niekedy ťažké.“

Je príťažlivá, pomyslel si, no už nie najmladšia – mala možno tridsaťsedem alebo tridsaťosem rokov. Pekná oblá postava, tmavé oči a vlasy, celkový dojem vitality a dobrého zdravia. Pôsobila ako schopná a inteligentná žena.

Leo Argyle sa trochu chladne ozval: „Nie som si vedomý toho, že by som vám sťažoval situáciu, doktor Calgary. Rozhodne to nebol môj zámer. Keby ste prešli k veci...“

„Áno, viem. Odpusťte mi moje slová. Ale ide o to, ako зановito vy a vaša dcéra zdôrazňujete, že sa to

skončilo, že je po všetkom, že je to za vami. Neskončilo sa to. Ktosi raz povedal: *Žiadny problém nie je vyriešený...*

„... *pokiaľ nie je vyriešený správne*“, doplnila slečna Vaughanová. „Kipling.“

Povzbudivo mu kývla. Bol jej vďačný.

„Hneď prejdem k veci,“ pokračoval Calgary. „Keď si ma vypočujete, pochopíte, prečo som sa tak zdráhal. Prečo som taký nervózny. Na začiatok musím spomenúť pár vecí o sebe. Som geofyzik a prednedávnom som sa zúčastnil na antarktickej expedícii. Do Anglicka som sa vrátil len pred niekoľkými týždňami.“

„Hayesova-Bentleyho expedícia?“ opýtala sa Gwenda. Vďačne sa k nej obrátil.

„Áno, bola to Hayesova-Bentleyho expedícia. Hovorím vám to, aby som objasnil, kto som, a tiež skutočnosť, že som posledné dva roky nasledoval súčasné dianie.“

„Napríklad súdne procesy týkajúce sa vrážd?“ pomáhala mu Gwenda.

„Áno, slečna Vaughanová. Presne to mám na mysli.“ Otočil sa k Leovi Argylovi.

„Odpusťte mi, ak to pre vás bude bolestivé, no potrebujem si overiť časy a dátumy. Deviateho novembra predminulého roka sem asi o šiestej popoludní prišiel váš syn Jack (pre vás Jacko) a stretol sa so svojou matkou, pani Argylovou.“

„Áno, s mojou manželkou.“

„Povedal jej, že sa dostal do problémov a žiadal od nej peniaze. Nebolo to prvý raz...“

„Stalo sa to veľakrát,“ vzdychol si Leo.

„Pani Argylová odmietla. Začal byť surový, vyhráždil sa jej. Napokon odtiaľto vybehol a kričal, že keď sa vráti, matka ,bude musieť pustiť perie‘. Povedal jej: ,Určite nechceš, aby som šiel do väzenia,‘ a ona odvetila: ,Začínam si myslieť, že to pre teba bude najlepšie.“

Leo Argyle sa nepokojne zahniezdil.

„S manželkou sme sa o tom zhovárali. Boli sme z toho chlapca veľmi nešťastní. Ustavične sme ho ťahali z problémov, snažili sme sa mu dať možnosť začať odznova. Usúdili sme, že šok z trestu odňatia slobody – keby si ho vyskúšal...“ Stíchol. „Prosím, pokračujte.“

Calgary sa opäť rozhovoril: „Neskôr v ten večer vašu ženu zabili. Niekoľko ju napadol a dobil kutáčom. Našli sa na ňom odtlačky vášho syna a zo zásuvky písacieho stola zmizla veľká suma peňazí, ktoré tam vložila vaša manželka. Polícia zadržala vášho syna v Drymouthe. Našli uňho peniaze, väčšinu v päťlibrových bankovkách, na jednej bolo meno a adresa, vďaka čomu ju banka identifikovala ako bankovku, ktorú v to ráno vydala pani Argylovej. Jacka obvinili a postavili pred súd.“ Calgary sa odmlčal. „Rozsudok znel: úkladná vražda.“

Bolo vonku – osudné slovo *vražda*... Nerozliehalo sa ako ozvena, jeho pridusený zvuk sa vplýval do závesov, do kníh, do plyšového koberca... Slovo sa dá umlčať, ale čin nie...

„Pán Marshall, Jackov obhajca, mi povedal, že váš syn pri zatýkaní veselý, ba až prehnane sebavedome trval na svojej nevine. Tvrdil, že má na čas vraždy, kto-

rý polícia stanovila medzi siedmou a sedem tridsať, nespochybniteľné alibi. V tom čase vraj stopoval do Drymouthu a na hlavnej ceste medzi Redmynom a Drymouthom, asi pol druha kilometra odtiaľto, mu krátko pred siedmou zastavilo auto. Značku auta nevidel (bola už tma), no išlo o čierny alebo tmavomodrý sedan, ktorý šoféroval muž v stredných rokoch. Hoci polícia vynaložila všetko úsilie, aby vypátrala auto a vodiča, Jackovu výpoveď sa nepodarilo potvrdiť a aj jeho právnici boli presvedčení, že je to narýchlo a nie veľmi šikovne vymyslený príbeh.

Na súde sa obhajoba opierala najmä o tvrdenia psychológov, ktorí sa snažili dokázať, že Jack Argyle bol odjakživa psychicky labilný. Sudca ich výpovede pomerne ostro skritizoval a rozhodol v neprospech obvineného. Jack Argyle bol odsúdený na doživotie. Zomrel vo väzení na zápal pľúc šesť mesiacov od nástupu na výkon trestu.“

Calgary zmĺkol. Upierali sa naňho tri páry očí. V Gwendiných sa zračil záujem a uprená pozornosť, v Hesteriných neutíchajúce podozrenie. Leov pohľad bol prázdny.

„Môžete mi potvrdiť, že som dané fakty uviedol správne?“ opýtal sa Calgary.

„Úplne správne,“ prisvedčil Leo. „Hoci nerozumiem, načo bolo potrebné opakovať bolestivé skutočnosti, na ktoré sa všetci snažíme zabudnúť.“

„Prepáčte mi, no musel som. Ak sa nemýlim, nevyjadrili ste nesúhlas s rozsudkom.“

„Uznávam, že fakty sú presne také, ako ste ich uviedli, čo znamená, že ak sa ich človek drží, bez-